

CHƯƠNG MƯỜI MỘT: QUIDDITCH

Tháng mười một đã tới. Trời trở nên lạnh căm. Những ngọn núi quanh trường đổi màu xám xịt và mặt hồ se lại như tấm gương thép lạnh băng. Sáng sáng, sương giá phủ khắp sân trường. Từ cửa sổ trên lầu có thể nhìn thấy lão Hagrid quần mình trong chiếc áo da lông chuột chũi, đeo bao tay da thỏ và mang đôi giày khổng lồ bằng da hải ly. Lão đi rữ bằng bám trên mấy cây chổi thần ngoài sân bóng Quidditch, xong việc, lão bó chúng lại.

Mùa bóng Quidditch đã bắt đầu. Thứ bảy này Harry sẽ đấu trận đầu tiên, trận Gryffindor gặp Slytherin. Nếu nhà Gryffindor mà thắng trận này thì sẽ được đôn lên hạng hai trong vòng tranh cúp vô địch.

Không một ai được coi Harry luyện tập, bởi vì anh Wood đã quyết định rằng phải giữ bí mật về Harry, như một vũ khí tuyệt mật của đội nhà Gryffindor. Thế nhưng chẳng biết bằng cách nào mà tin tức cũng xì ra được, rằng thì là Tầm thủ của đội Gryffindor chính là... Harry! Dư luận chia làm hai phe, (mà Harry thì không biết nghe theo phe nào sẽ bi đát hơn): phe thì tin chắc Harry sẽ chơi sáng chói, phe thì bảo là họ sẽ phải xách chiếu chạy vòng vòng dưới sân để... hù Harry.

Cũng may là bây giờ Hermione đã trở thành bạn của Harry và Ron. Nếu không có cô bé thì Harry không biết xoay sở ra sao với cả đồng bài tập, vì giờ phút nào là anh Wood lại réo nó đi tập luyện. Hermione còn cho Harry mượn cuốn Quidditch qua các thời đại, một cuốn sách hóa ra đọc cũng rất hấp dẫn.

Nhờ sách mà Harry biết rằng có bảy trăm cách ăn gian trong Quidditch và cả bảy trăm cách đó đều đã từng xảy ra trong kỳ tranh Cúp Thế giới năm 1473; rằng trong Quidditch Tầm thủ thường là cầu thủ nhỏ con nhất và lanh lợi nhất, cũng như thường gặp những tai nạn hiểm nghèo nhất; rằng tuy không ai bị chết khi chơi Quidditch nhưng từng có vài trọng tài biến mất tăm sau trận đấu để rồi vài tháng sau mới thấy tái xuất hiện ở sa mạc Sahara.

Hermione đã phần nào bớt căng thẳng về chuyện vi phạm nội quy kể từ khi được Harry và Ron cứu mạng khỏi tay con quỷ khổng lồ. Cô bé nay dễ thương hơn nhiều. Hôm trước ngày Harry đấu trận Quidditch đầu tiên, cả ba đứa chạy ra ngoài sân trường vào giờ ra chơi. Trời lạnh nên Hermione phù phép ra một ngọn lửa xanh sáng rực có thể để trong hũ đựng mứt mà mang theo người. Ba đứa đang túm tụm đứng đầu lưng vào ngọn lửa để sưởi thì thầy Snape đi ngang qua sân. Harry để ý thấy chân thầy đi cà nhấc. Cả ba vội vàng đứng sát vào nhau hơn để che bớt ngọn lửa, bởi vì vụ này hiển nhiên là vi phạm nội quy. Xui xẻo là những bộ mặt... tội lỗi của chúng làm thầy Snape để ý. Thầy cà nhấc lê chân tới. Thầy không nhìn thấy ngọn lửa, nhưng có vẻ như thầy đang cố tìm ra một chuyện gì đó để mà la rầy bọn nhỏ.

- Trò cầm cái gì đó, Potter?

Đó là quyển Quidditch qua các thời đại. Harry đưa cuốn sách ra. Thầy Snape bảo:

- Ai cho trò mang sách ra khỏi thư viện! Đưa đây cho ta. Trừ Gryffindor năm điểm về chuyện này.

Khi thầy Snape khập khiễng đi khỏi, Harry tức tối lâu lâu:

- Ông mới chế ra cái qui định này đây! Không biết cái chân ông bị sao vậy?

Ron cay độc:

- Ông biết. Nhưng mà mình cầu cho ông đau thiệt đau!

Đêm đó, căn phòng chung của nhà Gryffindor vô cùng náo nhiệt. Harry, Ron và Hermione ngồi cạnh nhau bên cửa sổ. Hermione đang dò lại bài tập cho Ron và Harry. Cô bé không đòi

nào cho hai đứa nó quay bài. (Mỗi lần xin quay bài, Hermione lại hất mặt lên hỏi: “Làm vậy sao mấy bạn hiểu bài?”). Nhưng từ khi nghĩ ra cách nhờ cô bé dò bài tập giùm, hai đứa yên chí thể nào cũng có được đáp số đúng.

Harry cảm thấy bồn chồn quá. Để quên đi nỗi lo về trận đấu ngày mai, Harry nghĩ đến chuyện đòi lại cuốn Quidditch qua các thời đại. Tại sao nó phải sợ thầy Snape chứ? Ừ, có gì mà sợ? Nó đứng dậy, nói với Ron và Hermione là nó sẽ đi gặp thầy Snape, hỏi xin thầy xem lấy lại cuốn sách có được không. Cả hai nói:

- Bỏ đi thì đi, tụi này thì không dám đâu.

Harry nghĩ, phải như có một giáo viên khác chứng kiến màn đòi sách này thì chắc thầy Snape sẽ khó mà từ chối. Thế là, nó bèn chạy thẳng xuống phòng giáo viên và gõ cửa. Không ai trả lời. Harry gõ lần nữa. Cũng không nghe gì hết.

Hay là thầy Snape bỏ quyển sách trong phòng và chạy đi đâu đó? Vậy sao lại không thử xem sao... Harry đẩy cửa phòng và rón rén bước vào trong. Một cảnh dễ sợ đập ngay vào mắt nó. Thầy Snape đang ở trong phòng, chỉ một mình với ông giám thị Filch. Tay thầy Snape nắm vạt áo chùng kéo lên quá gối, để lộ một cái đầu gối be bét máu, sưng vù; còn ông Filch đang băng bó cho thầy Snape.

- Đồ trời đánh quỷ vật! – Thầy Snape gầm gừ. – Sao ông nói là ông canh được ba cái đầu một lúc?

Harry nhẹ nhàng khép cánh cửa lại, nhưng:

- POTTER!

Mặt thầy Snape nhăn nhúm lại vì giận dữ. Thầy buông tay cho vạt áo chùng rơi xuống che phủ vết thương trên đầu gối. Harry ú ớ:

- Con... con chỉ... muốn xin lại quyển sách.

- CÚT RA! CÚT!

Harry cút ngay, trước khi thầy Snape kịp trừ của nhà Gryffindor thêm mấy điểm nữa. Nó vọt lên lầu. Ron hỏi:

- Có lấy được không?... Chuyện gì vậy?

Harry hạ giọng, thì thào kể cho Ron và Hermione nghe những gì nó thấy. Nó nói không ra hơi khi kết thúc câu chuyện:

- Các bạn biết vậy nghĩa là sao không? Oảng tìm cách vượt qua con chó ba đầu vào đêm lễ Hội Ma! Lúc tụi mình thấy ống là ống đi lên đó, nhớ không? Vậy là ống muốn đánh cắp cái gói mà con chó đang canh giữ. Tôi dám lấy cây chổi của tôi ra cá với mấy bồ là, chính thầy Snape đã thả con quỷ khổng lồ ra để đánh lạc hướng.

Hermione trợn tròn mắt. Cô bé nói:

- Không. Thầy Snape... không lẽ nào... Mình biết tách thầy khó chịu, nhưng không lý gì thầy lại tìm cách đánh cắp cái vật mà cụ Dumbledore đang cất giữ.

Ron cự nự:

- Hermione à, thiệt tình mà nói, bạn tưởng các thầy cô giáo đều là thánh hết sao? Mình tin Harry. Mình không bỏ qua nhất cử nhất động nào của lão Snape đâu. Nhưng mà ông ấy định ăn cắp cái gì vậy ta? Còn con chó canh giữ cái gì mới được chứ?

Câu hỏi đó cứ lờn vờn trong đầu Harry ngay cả khi nó đã lên giường. Neville đã ngáy như sấm trong khi Harry thì mắt cứ mở thao láo. Nó cố xua hết mọi thứ ra khỏi đầu. Nó cần ngủ. Nó phải ngủ. Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa là Harry bước vào trận Quidditch đầu tiên trong đời. Vậy mà vẻ mặt thầy Snape lúc bị nó bắt gặp vết thương trên đầu gối – cái vẻ mặt giận dữ lạ lùng ấy – làm Harry không dễ gì quên.

Sớm ra, bình minh rạng rỡ mà lạnh lẽo. Đại Sân đường ngào ngạt mùi xúc xích chiên và um sùm tiếng đấu láo của bọn trẻ con đang háo hức chờ coi một trận Quidditch hay ra trò.

- Bờ phải ăn một chút gì đi chứ !

- Tôi không muốn ăn gì hết.

- Một miếng bánh mì nướng vậy?

Mặc cho Hermione nài nỉ, Harry vẫn lắc đầu :

- Tôi không đói mà.

Nó cảm thấy hải hùng quá. Chỉ một tiếng đồng hồ nữa thôi là nó phải ra sân bóng.

- Harry, bờ cần phải ăn cho có sức! Seamus nói, Tầm thủ lúc nào cũng là đứa bị đối phương đập cho te tua nhất.

Harry nhìn Seamus quệt nước chấm lên xúc xích mà nói:

- Cám ơn cậu, Seamus !

Đúng mười một giờ, dường như cả trường đều đổ ra đứng quanh sân bóng Quidditch. Nhiều học sinh còn mang theo ống dòm. Mặc dù ghế ngồi đều đã được nâng cao lên trời, nhưng thỉnh thoảng cũng khó theo dõi một vài diễn biến của trận đấu. Ron và Hermione, cùng nhập bọn với Seamus, Neville và Dean, ngồi cố động ngay hàng ghế đầu. Và Harry vừa ngạc nhiên vừa cảm động hết sức khi thấy cả đám giương lên một tấm biểu ngữ cổ động thiệt lớn, làm từ tấm khăn trải giường đã bị con chuột Scabbers cắn nát. Trên tấm biểu ngữ, Harry Potter được gọi là Thống soái và cậu Dean khéo tay đã vẽ hẳn một con sư tử to, biểu tượng của nhà Gryffindor ngay dưới tên Harry. Đã vậy, Hermione còn ra tay làm một phép thuật nho nhỏ, khiến cho nước sơn cứ chốc chốc lại đổi màu.

Trong khi đó, ở phòng thay đồ, Harry và cả đội đang mặc vào những chiếc áo chùng Quidditch màu đỏ thẫm. (Đội Slytherin mặc áo xanh lá cây).

Wood tăng hắng để mọi người yên lặng :

- Nào, nghe đây anh em!

- Và chị em nữa chứ! – Truy thủ Angelina bổ sung.

Wood đồng ý:

- Vâng. Nào, các anh chị em! Đây là trận đấu của chúng ta.

- Một trận đánh lớn – Fred nói leo.

- Một trận mà tất cả chúng ta hằng mong đợi – George thêm vào.

Fred nói nhỏ với Harry:

- Tụi anh thuộc lòng bài diễn văn của Wood rồi. Năm ngoái cũng ở trong cùng một đội mà!

Wood bảo :

- Hai đứa bây có im đi không?... Thừa các anh chị em, đây là đội hình tuyệt vời nhất của nhà Gryffindor từ nhiều năm trở lại đây. Lần này chúng ta sẽ chiến thắng. Tôi biết chắc như vậy. Rồi anh nhìn trừng trừng cả đám như muốn nói: Mà tụi bây phải thắng, nếu không thì...

- Thôi. Tới giờ rồi. Chúc tất cả may mắn.

Harry theo gót Fred và George ra khỏi phòng thay đồ, mong sao cho đầu gối mình đừng sụp xuống khi bước ra sân trong tiếng hò reo cổ vũ.

Bà Hooch cầm còi trọng tài. Bà đứng giữa sân chờ hai đội tiến ra, một tay bà đã cầm sẵn cây chổi.

Khi tất cả các cầu thủ đã đứng chung quanh, bà Hooch nói:

- Tất cả các trò nghe đây, ta muốn tất cả phải chơi một trận thật hay thật đẹp.

Harry nhận thấy dường như bà Hooch đặc biệt gửi những lời ấy đến cho đội trưởng của đội Slytherin – Marcus Flint, một học sinh năm thứ sáu. Nhìn Flint, Harry cảm giác như trong

người anh chàng ấy có lần máu của con quỷ khổng lồ. Nhưng khi ngược lên thấy tấm biểu ngữ phất phơ trên bể người, với dòng chữ “Harry Thống soái”, trái tim Harry như muốn nhảy nhót trong lồng ngực. Nó cảm thấy có thêm can đảm.

- Lên chổi!

Harry trèo lên cây cùng Nimbus 2000. Bà Hooch thổi một hồi còi chói tay bằng cái còi bạc. Mười lăm cây chổi vọt lên không trung, càng lúc càng cao. Trận đấu bắt đầu.

- Và ngay lập tức, Angelina của đội Gryffindor giành được banh Quaffle. Chà, cô gái này quả là một Truy thủ xuất sắc, mà lại hấp dẫn nữa chứ...

- Jordan!

- Dạ, em xin lỗi!

Bị giáo sư McGonagall nhắc nhở, anh chàng Lee Jordan cụp tai lại. Anh là bạn của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, và được làm bình luận viên trận bóng ngày hôm nay, dưới sự giám sát chặt chẽ của giáo sư McGonagall.

- Còn bây giờ, thưa quý vị, cô ấy đang vượt lên cao, một đường chuyền chính xác cho Alicia Spinnet, một phát hiện mới của Oliver Wood, mà năm ngoái còn ngồi ghế dự bị... Bóng được chuyền về cho Angelina... Ồ, không, đội Slytherin đã giành được Quaffle. Vâng, đội trưởng Slytherin là Marcus Flint đã giành được Quaffle và bay vọt đi... Flynt đang bay như một con ó... Anh sắp s... s... Không, thủ quân của Gryffindor là Wood đã xuất sắc chặn đường bóng của Flint và giành lại được banh Quaffle... Đằng kia, Truy thủ Katie Bell của đội Gryffindor có mặt kịp thời, lặn tuyệt khéo quanh Flint, rồi vút lên trở lại... Ồi... Có lẽ chấn thương rồi, một trái Bludger đâm vô sót... Banh lại về tay Slytherin... Adrian Pucey đang tăng tốc bay đến cột gôn, nhưng một trái Bludger thứ hai đã cản đường anh... Trái Bludger này do Fred hay là George phát ra đây? Thiệt khó mà nói chính xác được... Dù sao các tấn thủ nhà Gryffindor đã chơi rất ngoạn mục, và Angelina một lần nữa chiếm được Quaffle, trước mặt cô hoàn toàn trống trải và... vút... Phải nói đúng là cô đang bay... Tránh được một trái Bludger đang lao tới... Cột gôn trước mặt rồi... Cố lên nào, Angelina... Thủ quân Bletchley lao xuống... Hụt rồi... GRYFFINDORS GHI BÀN!

Học trò nhà Gryffindor bùng lên hoan hô làm sôi cả bầu khí lạnh, trong khi phe Slytherin la ó, rên rĩ.

- Cho qua nào, cho lên kia với!

- Ồ bác Hagrid!

Ron và Hermione ngồi xích lại, lấy chỗ cho lão Hagrid ngồi nhập bọn. Lão vừa vỗ cái ống dòm to đùng, đeo lưng lằng lằng quanh cổ, vừa nói:

- Nãy giờ ngồi coi ngoài chòi. Không thể nào vui bằng ngồi giữa đám đông như vậy. Tới giờ vẫn chưa thấy tấm hơi của banh Snitch hả?

Ron đáp:

- Chưa ạ! Nãy giờ Harry chưa có việc gì làm cả!

- Cứ tránh va chạm đã... Ê, có chuyện rồi kìa.

Lão Hagrid giương ống dòm, hướng lên bầu trời cao nơi Harry đang lơ lửng, trông chỉ như một cái chấm con.

Tuốt trên đó Harry đang lượn quanh, theo dõi sát sao trận đấu và nheo mắt tìm kiếm tung tích trái banh Snitch.

Đây là chiến lược của Wood. Anh đã dặn dò Harry:

- Em cứ việc né cho tới khi nào phát hiện ra banh Snitch. Tụi này không muốn em tấn công khi chưa cần phải ra tay.

Lúc Angelina ghi bàn, Harry đã luyện vài vòng từ cột gôn này sang cột gôn khác để xả ga vui sướng. Giờ đây nó đã tỉnh táo lại, tập trung tìm kiếm banh Snitch. Có lúc nó thoáng nhìn thấy một ánh vàng xẹt qua, nhưng đó chỉ là ánh phản chiếu của chiếc đồng hồ đeo tay của hai anh em sinh đôi nhà Weasley. Rồi có lần một trái Bludger lăn xả vô Harry, chọi nó lia lịa, hung hãn như đại bác thần công, và Fred đã kịp thời đến đuổi trái banh đi. Vừa giận dữ đấm cho trái banh Bludger một phát văng về hướng Marcus. Fred vẫn còn kịp hỏi :

- Em không sao chứ, Harry?

Trên khán đài, Lee Jordan vẫn hăng hái bình luận :

- Đội Slytherin đang có banh, Truy thủ Pucey đã lặn xuống, né được hai trái Budger, qua được hai anh em Weasley, vượt nốt Truy thủ Bell, anh đang tăng tốc về hướng... Khoan đã... để coi có phải banh Snitch không ...

Tiếng rì rầm nổi lên rồi lan khắp đám đông, khi Adrian Pucey buông rơi trái Quaffle vì mãi ngoái nhìn theo một ánh vàng thoáng nhá lên, vút ngang qua tay trái nó.

Harry đã nhìn thấy banh Snitch. Nó phóng người xuống có ánh vàng lóe sáng ấy trong một cơn kích động dữ dội. Tầm thủ của Slytherin là Terence Higgs cũng đã nhìn thấy banh. Cả hai kè cổ nhau lao vào tranh trái Snitch. Tất cả Truy thủ hai đội dường như quen bég nhiệm vụ của mình, cứ ngẩn ra, lửng lơ bất động giữa không trung.

Harry đã nhanh hơn Higgs. Nó nhìn thấy trái banh nhỏ xíu với đôi cánh chập chới, đang bay chênh lên cao, ở phía trước. Harry dồn sức làm một cuộc đột phá tốc độ để vọt lên ...

ẦM !

Rồi một tiếng gầm căm phẫn nổi lên từ phía cổ động viên nhà Gryffindor: Marcus Flint đã cố ý ngáng chối của Harry, khiến cây chối bật khỏi đường bay, hất văng Harry, và nếu Harry không cố lỳ bám được cán chối thì có thể đã toi mạng như chơi.

Cổ động viên Gryffindor gào vang:

- Phạt.

Bà Hooch tức giận phê bình Flint và cho Gryffindor được hưởng một trái phạt đền. Nhưng sau phút giây rối loạn ấy, trái Snitch đã lại biến đâu mất tăm.

Trên khán đài, Dean tức tối gào lên:

- Đuổi ra sân! Trọng tài, xài thẻ đỏ đi chứ!

Ron lấy làm lạ hỏi:

- Mà nói cái gì vậy Dean ?

Dean vẫn bưng bưng phẫn nộ:

- Thẻ đỏ! Trong bóng đá thì lỗi đó phải lãnh thẻ đỏ mà ra khỏi sân rồi.

- Nhưng đây đâu phải bóng đá? Quidditch không có luật đuổi cầu thủ khỏi sân.

Tuy nhiên bác Hagrid về phe với Dean :

- Đúng ra người ta phải đổi luật. Chứ thằng Flint suýt nữa là hất Harry văng ra giữa trời rồi còn gì!

Lee Jordan thấy về phe nào cũng khó. Nó đành bình luận kiểu nước đôi:

- Thế là... sau vụ gian lận rõ ràng và tệ hại ...

Giáo sư McGonagall hầm hờ:

- Jordan!

- À, ý tôi nói là... sau vụ phạm lỗi công khai và tệ hại ...

- Jordan, ta cảnh cáo em đấy! – giáo sư McGonagall gằn giọng.

- Dạ, dạ... Flint suýt giết chết Tầm thủ của đội Gryffindor, nếu là ai khác thì chắc chết rồi, tôi bảo đảm, và thế là... phạt đền cho đội Gryffindor... Spinnet thực hiện... Anh làm một cách gọn gàng. Trận đấu tiếp tục, Gryffindor vẫn đang giữ bóng ...

Đúng vào lúc Harry né một trái Bludger khác đang lao xoáy qua đầu nó cực kì nguy hiểm thì sự cố xảy ra. Cây chổi của nó bỗng như bị chấn động, chao đảo dễ sợ. Trong nháy mắt, Harry tưởng mình sắp té nhào xuống. Nó nắm chặt cán chổi bằng cả hai tay và kẹp chặt hai đầu gối lại. Trong đời, nó chưa bao giờ cảm thấy khủng khiếp như vậy.

Cây chổi lại chấn động lần nữa, dường như nó muốn hất Harry ra. Nhưng xưa nay, có bao giờ cây Nimbus 2000 lại quyết định hất người cỡi một cách thành công như vậy? Harry cố gắng quay về phía những cột gôn của đội nhà. Nó lưỡng lự, nửa muốn kêu Wood xin tạm dừng trận đấu, nửa không. Và đúng lúc đó, Harry nhận ra cây chổi của mình đã trở nên bất trị: nó không quay trở nổi cán chổi. Cũng không lái được. Cây chổi cứ ngửa ngoắc chĩa thẳng lên trời, thỉnh thoảng lại quất mạnh một cái, khiến Harry sắp té nhào.

Lee vẫn đang bình luận trận đấu:

- Đội Slytherin đang giữ banh... Flint đang có banh Quaffle... anh vượt qua Spinnet... qua cả Bell... Một trái Bludger tổng mạnh vào anh, chắc là bể mũi quá... Dạ, em giỡn chút mà cô... Đội Slytherin GHI BÀN... Ồ không...

Phe Slytherin bùng lên hoan hô. Dường như không ai để ý thấy cây chổi của Harry đang cư xử hết sức kỳ lạ. Nó đang đưa Harry lên cao dần. Cao dần, tách ra khỏi trận đấu, vừa bay vừa vung vẩy, giật ngược.

Lão Hagrid lẩm bẩm:

- Không biết thằng Harry đang làm cái trò gì kia?

Lão chăm chú nhìn qua ống dòm.

- Phải như ta không biết rõ về thằng nhỏ, thì ta sẽ cho rằng nó đã không điều khiển được cây chổi... Nhưng vô lý...

Thành công, mọi người trên khán đài đều chỉ về phía Harry, tí tít trên cao. Cây chổi của nó đang bắt đầu xoay tròn, xoay tròn, còn nó thì chỉ cố bám cho được cán chổi. Thế rồi cả đám đông há hốc mồm ra: Cây chổi của Harry vừa giật ngược một cách man dại, hất văng Harry ra ngoài. Giờ đây, Harry chỉ còn bám được có một tay vào cán chổi, đeo tòn ten trên không.

Seamus thì thào:

- Hay lúc thằng Flint cản phá, nó đã làm gì cây chổi?

Lão Hagrid run run giọng, nói:

- Không thể được... Chỉ có một phù thủy mạnh phe Hắc ám mới phù phép nổi cây chổi... Chứ đứa con nít... con nít làm sao ám được một cây Nimbus 2000 ?

Nghe tới đó, Hermione vội giật lấy cái ống dòm của lão Hagrid, nhưng thay vì hướng lên Harry, cô bé lại chĩa ống dòm vào đám đông tìm kiếm.

Ron, mặt mày xám ngoét, rên rĩ:

- Bạn đang làm gì vậy?

Hermione thở hổn hển :

- Biết ngay mà... Thầy Snape... Coi kìa!

Ron chụp ống dòm. Thầy Snape ở giữa đám đông, trên khán đài đối diện. Mắt ông dăm dăm nhìn Harry và môi thì lẩm nhẩm liên tục không kịp thở. Hermione nói:

- Ống chắc chắn đang làm cái gì đó... đang phù phép cây chổi!

- Mình phải làm sao bây giờ?

- Để tôi giải quyết!

Ron chưa kịp nói thêm tiếng nào thì Hermione đã biến mất. Ron bèn chĩa ống dòm về phía Harry. Cây chổi của Harry vẫn đang run bần bật. Harry gần như không bám nổi vào cán chổi nữa. Cả đám đông đều đã đứng dậy, chăm chú nhìn theo, hoảng sợ, trong khi anh em Weasley bay lên, cố gắng kéo Harry qua tỵ nạn trên cây chổi của họ, nhưng chẳng được tích sự gì: cứ mỗi lần họ xấp lại gần Harry thì cây chổi liền lại nhảy dựng lên cao hơn nữa. Họ đành tụt xuống thấp, bay vòng vòng bên dưới Harry, hy vọng là nếu thằng bé có té xuống thì họ cũng hứng được nó.

Marcus Flint thừa lúc đó tóm được quả Quaffle, ghi liên tiếp năm bàn mà chẳng ai thềm chú ý.

Ron lẩm bẩm một cách tuyệt vọng:

- Hermione, mau lên chứ !...

Hermione lúc đó đang xông pha trong đám đông, bươn bả lao về chỗ thầy Snape. Cô chạy băng qua hàng ghế sau lưng ông; hối hả đến nỗi không dừng lại xin lỗi khi đâm sầm vào thầy Quirrell khiến thầy ngã lăn quay xuống hàng ghế trước mặt. Đến được chỗ thầy Snape đứng, Hermione thụp người xuống, rút cây đũa phép của mình ra, lẩm nhẩm mấy lời đã được chọn lọc. Một tia sáng xanh phóng ra từ đầu đũa xẹt tới vạt áo chùng của thầy Snape và bắt cháy.

Có lẽ thầy Snape mất chừng ba mươi giây mới nhận ra mình đang bị... hoả hoạn. Nghe thầy la “oái” lên một tiếng, Hermione biết là mình đã làm được việc. Thu ngọn lửa vào cái lọ nhỏ xíu mà cô bé giấu trong túi áo, Hermione bò trở về hàng ghế sau, định ninh là thầy Snape không bao giờ biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng nhiều đó cũng đủ. Tuốt trên cao kia, Harry bỗng nhiên gượng lại được, trèo lên cây chổi vững vàng như trước.

Ron bèn lay gọi Neville:

- Neville, bây giờ coi được rồi đó.

Chẳng là nãy giờ, cậu bé hiền lành này đã úp mặt vô áo khoác của lão Hagrid mà khóc thút thít gần năm phút.

Ngay lúc đó, đám đông thấy Harry lao nhanh xuống đất, bùm tay vỗ vào miệng như thể sắp sửa nôn thốc nôn tháo. Nó đáp xuống đất bằng cả tứ chi, ho khạc ra, và một cái gì màu vàng choé rơi tõm trong lòng bàn tay.

Nó giờ cái vật ấy lên cao khỏi đầu, hét to:

- Tôi bắt được banh Snitch rồi!

Trận đấu kết thúc trong tình cảnh cực kỳ bối rối.

Hai mươi phút sau, Flint vẫn còn la ó là “Nó đâu có bắt được, nó nuốt phải trái banh mà.”

Đằng nào thì kết quả vẫn vậy thôi. Harry không hề vi phạm luật lệ, và Lee Jordan vẫn còn hồ hởi gào kết quả trận đấu khản cả cổ: Gryffindor đã thắng với tỷ số 170 – 60. Tuy nhiên, Harry không nghe được những tiếng la này: nó đang làm một tách trà nóng trong căn nhà của lão Hagrid, cùng với Ron và Hermione.

Ron giải thích:

- Chính lão Snape. Hermione và mình nhìn thấy lão đang ế cây chổi của bồ, miệng lão lẩm nhẩm liên tục, mắt thì không rời khỏi bồ một giây nào hết.

Nhưng lão Hagrid gạt đi:

- Nhảm nhí! Việc gì mà thầy Snape phải làm như vậy?

Harry, Ron và Hermione nhìn nhau, xem nói sao với lão Hagrid đây. Cuối cùng Harry quyết định nói sự thật:

- Tụi con đã khám phá ra bí mật của ông. Ông tìm cách vượt qua con chó ba đầu trong đêm lễ Hội Ma. Ông bị chó cắn. Tụi con nghĩ là ông muốn đánh cắp cái mà con chó ba đầu đang canh giữ.

Lão Hagrid làm rớt tách trà:

- Làm sao các cháu lại biết về con Fluffy?

- Fluffy hả?

- Ờ... nó là con chó của ta... Mua của một thằng cha người Hy Lạp mà ta gặp ở quán rượu hồi năm ngoái... Ta cho cụ Dumbledore mượn để nó canh giữ cái...

Harry nôn nóng:

- Cái gì ạ?

Lão Hagrid bỗng đổi giọng câu kinh:

- Thôi, đừng hỏi ta nữa. Đó là chuyện tối mật, ừ, tối mật.

- Nhưng mà lão Snape đang định đánh cắp nó mà?

Lão Hagrid lại gạt đi:

- Nhảm nhí! Thầy Snape là giáo sư trường Hogwarts, đời nào ông lại đi làm mấy chuyện đó!

- Vậy thì tại sao ông cứ tìm cách giết Harry?

Hermione kêu lên. Những biến cố hồi trưa dường như đã làm thay đổi nhận định của cô bé về thầy Snape.

- Bác Hagrid, cháu nhìn là biết cây chổi bị ếm mà, cháu đã đọc hết sách vở về đề tài đó rồi. Khi muốn ếm ai thì phải chăm chú nhìn không rời mắt khỏi người đó, mà cháu thấy ông Snape không chớp mắt!

Lão Hagrid nóng nảy bảo:

- Ta nói với tụi bây là tụi bay nhầm rồi! Ta không biết tại sao cây chổi của Harry đâm giỏ chừng như vậy, nhưng thầy Snape không đời nào tìm cách giết học trò! Này, nghe đây, cả ba đứa tụi bay... tụi bay đang xía vô chuyện không dính dáng gì tới mình cả. Nguy hiểm lắm. Tụi bay quên con chó đi, quên luôn chuyện nó đang canh giữ cái gì đi. Đó là việc của cụ Dumbledore và cụ Nicolas Flamel mà thôi.

Harry reo lên:

- A! Vậy là có ai đó tên là Nicolas Flamel liên quan đến vụ này, phải không bác?

Nghe tới đó. Lão Hagrid liền trông như nổi điên lên với chính mình.